

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1477).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Justitsministeren (Zahle): Efter en langvarig og omhyggelig Drøftelse i et Udvælg er Forslag til Lov om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr vedtaget i det høje Folketing uforandret i den Skikkelse, i hvilken jeg har fremsat det i Folketinget tidligere paa Samlingen, og jeg skal herved have den Ære at forelægge det for det høje Landsting.

Lovforslagets Fremsættelse i Aar er en Følge af den Revisionsbestemmelse, den gældende Lov af 1912 indeholder, og Lovforslaget er i alt væsentligt kun et Forslag om en Forlængelse af den gældende Lov. Det fremgaar deraf, at Lovforslaget er enslydende med den nugældende Lov med Undtagelse af de i Lovforslagets § 8 foreslaaede Ændringer. Efter den nugældende Regel — altsaa i § 8 i Loven af 1912 — kan Overøvrighedens Tilladelse til Sagernes Indankning for de staaende Voldgiftsdomstole kun meddeles, naar Andragende herom er indgivet inden 14 Dage fra Kendelsens Afsigelse. Denne Bestemmelse har medført, at vedkommende Parter i Tilfælde, hvor der i Handler om samme Husdyr er afsagt modstridende Kendelser, har været afskaarne fra at indanke Sagerne for den staaende Voldgiftsdomstol, fordi 14 Dages-Fristen er udløbet for den første Kendelses Vedkommende, inden den anden Kendelse afsiges. Af den Grund er det i § 8 foreslaaet, at Overøvrigheden i saadanne Tilfælde skal kunne tillade Sagernes Indankning, selv om Andragende herom først fremsættes efter Udløbet af 14 Dages-Fristen, idet det dog er en Betingelse, at Andragendet skal være indgivet saa hurtigt som muligt efter Kendelsens Afsigelse. Efter den nugældende Lov skal Paaanke af en afsagt Voldgiftskendelse ske til den staaende Voldgiftsdomstol i den Overøvrighedskreds (Amt), hvorunder vedkommende Retskreds hører, og der vil derfor, naar der er afsagt flere Kendelser i Handler om samme Husdyr af Voldgiftsmænd i forskellige Overøvrighedskredse, kunne blive Tale om saadanne Kendelsers Indankning for forskellige staaende Voldgiftsdomstole,

hvoraf følger Muligheden af, at der kan komme til at foreligge modstridende Kendelser for samme Husdyr, afsagte af forskellige staaende Voldgiftsdomstole. Derfor foreslaas det nu i § 8, at Paaanke af forskellige Kendelser vedrørende samme Husdyr skal ske til samme staaende Voldgiftsdomstol, nemlig til den Voldgiftsdomstol, til hvilken der først sker Paaanke af en Sag angaaende det paagældende Husdyr. For at gennemføre denne Bestemmelse er det foreslaaet, at den, der andrager om Tilladelse til at indanke en Kendelse, i sit Andragende skal oplyse, om andre Kendelser vedrørende samme Husdyr, ham bekendt, tidligere er tilladt indankede for en anden staaende Voldgiftsdomstol. Oplyses det først for Voldgiftsdomstolen, at saadan Paaanke tidligere har fundet Sted, bliver Sagen at slutte, idet Andrageren henvises til at indbringe Sagen for den Voldgiftsdomstol, for hvilken den er indanket.

I den siden 1912 forløbne Tid har der ikke paa andre Punkter end de nævnte foreligget Klager over den nugældende Lov, og der er derfor ikke fundet Grund til at foretage andre Ændringer i denne. Men under Forhandlingerne i Folketinget fremkom der Forslag om Ændring paa to Punkter. Det ene er i § 9, hvor man fra et Mindretals Side i Folketinget ønskede, at Bestemmelsen om, at Forlig, som er indgaaet for Voldgiftsmændene, skulde forkyndes, inden de kunde eksekveres, skulde udgaa. Thi det er en almindelig Retsregel, at Forlig ikke behøver at forkyndes. Det gjaldt om, som Forholdene laa den Gang i Folketinget, at faa Sagen hurtigt igennem Folketinget og her op til Landstinget, idet, som jeg til Slut skal have den Ære at paaavise for det høje Ting, Sagen nu har nogen Hast; og jeg maatte derfor støtte Flertallet i dets Bestræbelser for at gennemføre Lovforslaget uforandret i det høje Folketing. Jeg har imidlertid intet imod, at man træffer den Bestemmelse, at Forlig ikke behøver at forkyndes, og jeg har derfor udarbejdet et dertil sigtende Ændringsforslag til § 9, som jeg kan stille til anden Behandling, hvis der maatte være Tilslutning til denne Tanke ogsaa her i det høje Landsting.

Om der skal knyttes en Revisionsbestemmelse til Loven igen eller ikke, er en ren Skønssag. Nu har Loven været revideret flere Gange, og man kunde derfor meget vel sige, at det er overflødigt at foreslaa Revision en Gang til, thi nu efterhaanden maa disse Regler kunne siges at